

nosna glava, ki je rasla naravnost proti soncu, je zdaj visela globoko po-
vešena skoraj do tal. In tak pohabljenec sem moral ostati do današnjega
dne jaz in ves moj rod. Ko so se tisto pomlad zbudile še druge naše
tovarišice in tovariši po širnem bregu, so me komaj, komaj spoznali. Sicer
sem res postal kralj, ali svojo kraljevsko čast sem presneto drago plačal.
Preveč sem bil ponosen na svojo čast, preveč ponosen na svojo bodočnost,
ki mi je pripravila tako črne dneve, in verjemite mi, bim, bim, bim, pre-
vzetnost je vsaka kaj kmalu kaznovana ...»

Viktor Zvezdana:

Hrepenenje.

Viharne koprneče želje,
ki v srčnem hramu valove,
nas včasih poneso v veselje,
z bridkostjo večkrat nas teže ...

Kdo ga ne pozna od Vas, mojih najmlajših? ... Vsi poznate hrepenenje.
V nepokvarjenem mladem srčku se rodi prav tako, kot se rodi v srcu
odraslih. —

Zdenka je bila srčkana deklica. Bila je rejenka pri moji mami. Ho-
dila je v šolo. Gospodična upraviteljica je bila z malo Zdenkico zelo za-
dovoljna. Pa kaj bi ne bila, mala Zdenkica je bila najboljša učenka! Njeno
ljubeznivo in prikupljivo ponašanje je vsakega očaralo. Tudi jaz sem imel
Zdenko zelo rad.

Zdenkina mamica je bila učiteljica v zelo oddaljenem kraju. Zato je
mamica obiskala Zdenko le ob počitnicah. Svojega očka pa Zdenkica ni
poznala. Večkrat je vprašala mamico: »Mamica, prosim Te, povej mi, ali
imam tudi jaz očka kot sosedov Vilček?«

»Hčerkica moja! Seveda imaš tudi Ti očka! Toda Tvoj očka je pomorščak. Odpotoval je na veliki ladji v daljnji tuji svet.«

Zdenkica je opazila, da je bila mamica v nekaki zadregi. Zato jo je še bolj zanimalo, zakaj ni pri nji njen očka, ki ga tako zelo želi videti. Zdenkica je še bolj zahrepenela po svojem ljubljennem očku. Vedela je, da je morje tam nekje zelo, zelo daleč. Vprašala je mamico: »Mamica, kdaj bom videla morje? Kajneda, po morju plavajo velike ladje in jadrnice?«

»Hčerkica, ne vprašuj me po očku! Veš, Zdenkica, če me ne boš spraševala po očku, bom prosila, da odideš z otroško kolonijo na morje!«

Ko se je šolsko leto začelo, je Zdenkina mamica odpotovala. To je bilo pravo veselje Zdenkino, ker sva tedaj izrabila ves prosti čas za izprehode. Zdenka je zelo ljubila naravo, predvsem pa cvetlice in ptičice. Najbolj jo je veselilo, kadar sva jo mahnila skozi gozdove pod Storžičem k jezeru na Brdu. Tam je stala tudi graščina z istim imenom. Pred graščino so se razgrinjali cvetoči travniki kakor slikovit prt na svatbeni mizi. Na koncu travnikov pa je gozdiček, ki je obkrožal malo mično jezerce na Brdu. Tu se je zibal mali grajski čoln. Na tem čolničku sem naučil Zdenkico veslanja. Bila je tudi v tem neprekosljiva učenka. Odrinila sva s čolnom na jezero.

Šum vesel in drsenje čolna po jezerski gladini je pripodilo družinico fazanov iz obrežnega ločja. Skozi jaso v gozdičku je prihajal omamni vonj cvetočega resja, ki se je spajal z vonjem smrečja in gozdnega mahu. V ozadju gozdička pa so kraljevali nad nenadkriljivo krasoto gorenjske prirode vrhovi očaka Triglava, vrhovi Karavank in Storžiča. V toploti majniškega sonca so se ti orjaki solzili v snežnih solzah in se poslavljalji od bele zimske odeje.

Pri odtoku, na spodnjem delu jezera, kjer se pričinja omelasto trsje, je plavala jata divjih rac. Brodile so po vodi, potapljale se z glavnicami navpično in iskale hrane. Čoln je dobrzel do stopnišča kopališčne okrogle lope. Tu sva vselej privezala čoln.

Napotila sva se po hodniku na kopno. Prijetne stezice, nasute z belim peskom, so obkrožale jezerce. To je še povečalo prikupljivost okolice.

Vračala sva se po gozdičku proti domu. Iz gozda se je oglašala kukavica z majniškim slavospevom. Okoli vrha sv. Jošta pa je večerna zarja rdečila nebesni svod. »Gospod Matko,« je čebljala Zdenka, »veste, kaj je novega?« Smeškala se je in ni mi hotela takoj povedati novice. Bil sem radoveden, kaj se je pripetilo, ker je bila pri teh besedah vsa vzradoščena. Položila je svoj mali prstek čez ustnice in se smeškala. »Ako ne poveste nikomur, pa vam po-

vem, gospod Matko! »Mamica je pisala gospodični upraviteljici, da so ji odobrili, da bom tudi jaz šla z otroško kolonijo na letovišče na morje! Ah, kako se tega veselim, prav gotovo bom tamkaj videla tudi svojega očka!«

Šolsko leto se je bližalo koncu. Zaključilo se je na Vidov dan s sv. mašo in zahvalno pesmijo. Gospodična učiteljica, ki je bila učenkam res druga mamica, je po proslavi razdelila spričevala. Bila je zadovoljna. Zdenkica se je zahvalila upraviteljici v imenu učenk za njeno veliko ljubezen do njih. Gospodična pa se je vsa ginjena zahvalila Zdenkici za njene tople besede in jo pohvalila, ker je imela najboljšo spričevalo. Gospod šolski nadzornik je obdaroval marljive učenke. Zdenka je dobila v dar knjigo »Modrost življenja«.

Zdenkica je z odličnim spričevalom zadovoljna odhajala iz šole. Šla je pričakovat mamico na postajo. Hotela je razveseliti mamico z doseženim uspehom v šoli.

Na pločniku pred postajo pa je Zdenki spodrsnilo. Zlomila si je desno nogo. Mamica ta dan — ni prišla...

V začetku julija sem se vrnil s potovanja. Zdenkici sem prinesel krasno ovratno verižico. V obesku je bila na marmor v barvah vdelana slika njenega očka. Bil sem na obisku pri svojem prijatelju iz mladih šolskih dni. Bil je gimnazijski ravnatelj. Ker je bil krstni boter male Zdenkice, ji je poklonil verižico z očetovo sliko kot darilo za njen rojstni dan. Iskal sem Zdenkico. Mamica mi je povedala, da leži v bolnišnici. Zelo mi je bilo žal, da se je Zdenkica ponesrečila. (Dalje.)

Zanimivosti

Rana ura — zlata ura. Nemci pravijo, da ima jutrnja ura zlato v ustih. Ta izrek ima svojo veljavo v mnogih ozirih. Kdor n. pr. odrezuje vrtnice, te kraljice med cvetjem, zgodaj zjutraj med 4. in 5. uro, ima to ugodnost, da bodo ostale cvetke dolgo časa sveže in dehteče.

Starost dreves je različna. Mamutovo drevo v Kaliforniji doseže svojih 4 do 5 tisoč let. Enako vztrajen je tudi tako imenovani kaksus. Pri nas bi dali prednost — tako se trdi — brini; tudi hrast in lipa sta siva med našim drevjem.

Kje je naša zemlja brez živih bitij? Pravijo, da se dobe živa bitja celo v trajno suhih puščavah, v polarnih krajih in v vročih vrelih; pa tudi v ledenikih. V resnici brez življenja je Mrtvo morje, ker ima toliko solnih in žvepleni sestavin, da v njem pogine vsako živo bitje; dalje globine Črnega morja, ker se tam nahaja strupeni žvepleni vodenec, in končno s plini napolnjena žrela ognjenikov.

Koliko obiskov je treba za kilogram medu? Da napolnijo čebele svoje satovje s kilogramom medu, je potrebno, da obiščejo n. pr. približno 1.600.000 cvetov na akacijah. Dobi se pa tudi bolj medeno — ajdovo — cvetje, kjer zadostuje okrog 100.000 obiskov, kadar so rosna jutra in lepo vreme. Največ dela bi imele pridne čebelice, če bi hotele nabrati lepega rumenzlatega medu na belih cvetovih

travniske deteljice: 5—6 milijonov obiskov bi bilo potrebnih.

Streljajoče ribe. Naravoslovec H. Smith trdi, da se nabajajo v siamskih vodah ribe, ki imajo v škrgah tako napravo, da kepo vode izbrizgnejo n. pr. na rastline ob obrežju. Ondi čepeče žuželke padejo v vodo, ki jih ribe prožno použijejo.

KDO BI SI BIL MISLIL...!

V krščanski trgovski družini na Dunaju so dobili že osmega otročiča. Oče je bil ne le pošten katoliški mož, ampak tudi spreten v trgovini. Blagoslov božji se je poznal pri vsem njegovem delu. Mati, vzorna in skrbna gospodinja, je z besedo in zgledom navajala vse svoje otročiče za versko življenje. Vsakega otroka je že v nežnih letih vodila v cerkev redemptoristov, tako tudi najmlajšega, Viljema, ki ga je nazivala Vili.

»Kaj meniš, Francl,« je rekla možu, ko je bil Vili šele dve leti star, »ali je že dovolj velik, da bi ga vzela s seboj v cerkev?«

»Zakaj ne, Marija! Kar vzemi ga s seboj; mislim, da se bo dovolj mirno zadržal.«

Mati prime fantička za roko in pravi: »Pojdi, Vili, greva v cerkev. Boš videl vse polno luči; pa lepo bodo peli, pa orgle bodo bučale!«

In plavokodrasti Vilček je drobil ob materini roki v bližnjo cerkev, kjer je